

Mbrojtja e Calvinizmit si Ungjilli

Nga David J. Engelsma

Termi “Kalvinizëm” nuk është emri me të cilin ne, kalvinistët, preferojmë ta quajmë besimin tonë. As nuk preferojmë ta quajmë veten “kalvinistë.” Kalvini ishte emri i një njeriu, një shërbëtor i madh i Perëndisë, Zhan Kalvini. Ai ishte një nga Reformatorët përmes të cilëve Fryma e Shenjtë reformoi Kishën në shekullin e 16-të. Ta quajmë veten “kalvinistë” dhe besimin tonë “kalvinizëm” lë përshtypjen sikur ne ndjekim një njeri dhe se këto besime janë shpikje e një njeriu. Në fakt, këta terma fillimisht ishin terma përçmues të përdorur nga armiqtë tanë, ashtu siç ishin edhe emrat “i krishterë” dhe “protestant.” Prandaj, që nga fillimi, kalvinistët e quajtën veten “të Reformuar” ose “Presbiterianë.” Në këtë mënyrë ata e dalluan veten me qëllim nga dega tjetër e madhe e Reformacionit Protestant, Kisha Luterane, e cila e quajti veten sipas emrit të një njeriu (kundër dëshirës së vetë Luterit).

Megjithatë, “kalvinizëm” dhe “kalvinist” janë terma të dobishëm sot. Ato janë të njohura gjerësisht, edhe pse pjesërisht kjo është për shkak të sulmeve dhe sharjeve të kalvinizmit nga armiqtë e tij. Gjithashtu, emri “kalvinist” është përqafuar nga persona dhe kisha që nuk janë të Reformuara apo Presbiteriane, por që rrëfejnë ato parime të kalvinizmit që i quajnë “Doktrinat e Hirit.” “Kalvinizmi” përfaqëson disa doktrina të caktuara, një sistem të caktuar të së vërtetës. Ne nuk kemi kundërshtim që këto doktrina të quhen “kalvinizëm,” për sa kohë që dy gjëra kuptohen qartë. Së pari, duhet të kuptohet që burimi i tyre nuk është njeriu, Zhan Kalvini, por Shkrimi i Shenjtë. Së dyti, duhet të kuptohet që ne që përqafojmë këto të vërteta nuk jemi dishepuj të një njeriu, Kalvinit, por jemi të përkushtuar vetëm për të ndjekur Birin e përjetshëm të Perëndisë në mishin tonë, Jezu Krishtin, pikërisht duke rrëfyer këto doktrina.

Ka mënyra të ndryshme për ta parë kalvinizmin. Disa kanë zbuluar implikime politike në kalvinizëm, p.sh., kundërshtim të fortë ndaj çdo forme të tiranisë. Të tjerë kanë parë rëndësi të kalvinizmit për ekonominë. Max Weber mendoi ta gjurmonte shpirtin e kapitalizmit te kalvinizmi, në fakt, te doktrina e kalvinizmit për paracaktimin e dyfishtë. Ne mund ta shqyrtojmë kalvinizmin si një pikëpamje të plotë për jetën dhe botën. Ai është më shumë, shumë më shumë, sesa një grup doktrinash dhe padyshim shumë më shumë sesa pesë pika doktrimore. Ashtu si humanizmi apo marksizmi, kalvinizmi është një pikëpamje për jetën dhe botën me të cilin një njeri merr një qëndrim në çdo fushë të jetës njerëzore. Gjithashtu, kalvinizmi e lidh njeriun me Kishën, me Kishën e institucionalizuar dhe nuk është thjesht një çështje e bindjeve personale të individit. Ai është rrënjësisht dhe thelbësisht kishtar. Së bashku me Kishën e hershme, kalvinizmi e mbron me pasion të vërtetën se “jashtë Kishës nuk ka shpëtim.”

Megjithatë, në thelb të vet, Calvinizmi është teologji, fe e vërtetë; dhe kjo do të thotë doktrinë. Kjo është mënyra se si do ta shqyrtojmë Calvinizmin këtu. Ne do ta kufizojmë veten në një shqyrtim të Calvinizmit si Ungjilli.

Kalvinizmi është Ungjilli. Doktrinat e tij kryesore janë, në thelb, të vërtetat që përbëjnë Ungjillin. Prandaj, largimi nga Calvinizmi është largim nga Ungjilli i hirit të Perëndisë në Krishtin. Atëhere, mbrojtja jonë e Calvinizmit do të vijojë si më poshtë. Së pari, do të tregojmë që Calvinizmi është Ungjilli. Kjo është e nevojshme për shkak të kundërshtarëve të tij, të cilët e shajnë atë si një shtrembërim të Ungjillit. Së dyti, do ta mbrojmë atë si Ungjillin. Në këtë mënyrë, ne përmbushim thirrjen që çdo besimtar ka nga Perëndia. Pali shkroi se ai ishte “vendosur për mbrojtjen e ungjillit” (Filipianëve 1:17). 1 Pjetrit 3:15 e thërret çdo besimtar që të japë një përgjigje, një “apologji” ose mbrojtje, për çdo njeri që na kërkon llogari për shpresën që kemi në ne. Ashtu siç tregon vetë emri, Calvinizmi është një mësim i caktuar i lidhur me Zhan Calvinin; ai i referohet doktrinëve biblike që ai shpalli.

Kalvini ishte një francez, i lindur në vitin 1509 dhe i ndarë nga jeta në moshën 55-vjeçare në vitin 1564, që jetoi gjatë Reformacionit të Kishës, bashkëkohës i Martin Luterit. Ai u konvertua prej katolicizmit roman herët në jetën e tij, “me një kthim të menjëhershëm,”. Ai na thotë në parathënien e komentarit të tij mbi Psalmet, “sepse isha shumë kokëfortë në përkushtimin ndaj bestytive të Papës që të çlirohesh lehtësisht nga një humnerë aq e thellë bataku,” dhe punoi për kauzën e Besimit Protestant gjithë pjesën tjetër të jetës së tij. Ai jetoi dhe punoi në Gjenevë, Zvicër, si pastor dhe teolog. Puna e tij ishte e jashtëzakonshme. Ai predikonte pothuajse çdo ditë; bënte një punë të madhe baritore; zhvillonte një korrespondencë të madhe; dhe shkruante komentare, trakte dhe vepra të tjera teologjike. Ai mbahet mend veçanërisht për veprën e tij të madhe mbi teologjinë e krishterë, *Institutet e Fesë së Krishterë* (që ka ende një ndikim të madh, që çdo protestant rrëfyes mund ta lexojë me përfitim dhe që çdo kritik i Calvinizmit duhet ta ketë studiuar nëse dëshiron që të merret seriozisht), si dhe për komentaret e tij mbi pothuajse çdo libër të Biblës. Bashkëkohësit protestantë të Kalvinit e njohën dhuntinë e tij të jashtëzakonshme, veçanërisht në teologji dhe shpjegimin e Shkrimit. Ata e quanin atë thjesht “Teologu.”

Që akoma gjatë jetës së tij dhe që prej asaj kohe, ndikimi i Kalvinit në gjithë botën ishte i jashtëzakonshëm. Sigurisht, Luteri, qëndron vetëm, si themeluesi i Reformacionit Protestant. Por Kalvini, duke përfituar nga Luteri, e tejkaloi edhe atë në ndikimin që pati mbi Kishën e Krishtit në gjithë botën.

Në historinë e Kishës, Calvinizmi është emri për besimin e degës së Reformuar dhe Presbiteriane të Reformacionit Protestant. Këto kisha quheshin “të Reformuara” në Gjermani, Francë, Zvicër dhe Hollandë. Në Angli, Skoci dhe veriun e Irlandës, ato quheshin “Presbiteriane.” Ky besim u shpreh që herët në rrëfime të shkruara, apo besore. Ndër rrëfimet e kishave të Reformuara janë

Katekizmi i Hajdelbergut, Rrëfimi Belg i Besimit dhe Kanonet e Dort-it. Besoret e mëdha të Presbiterianëve janë *Rrëfimi i Besimit i Uestminsterit* dhe *Katekizmat e Uestminsterit*. Të gjitha këto rrëfime janë në përputhje thelbësore me njëra-tjetrën.

Kishat e Reformuara dhe Presbiteriane këmbëngulnin që mësimi i mishëruar në këto besore, ai që sot quhet Calvinizëm, ishte zbulesa e Perëndisë në Shkrimin e Shenjtë. Calvinizmi e bazon veten në Shkrimin. Ai e përqafton plotësisht parimin protestant *sola scriptura* (vetëm Shkrimi). Doktrina mbi Shkrimin është vetë themeli i Calvinizmit. Prandaj është një gabim ta përkufizosh Calvinizmin pa marrë parasysh besimin e tij mbi Shkrimin e Shenjtë.

Bibla është autoriteti i vetëm në dhe mbi Kishën. Ajo është e tillë sepse është Fjala e frymëzuar e Perëndisë, ashtu siç deklaron 2 Timoteut 3:16: “I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për të mësuar, për të bindur, për të ndrequr dhe për të dhënë mësim në drejtësi.” Si i tillë, Shkrimi është “*rregulli i pagabueshëm*” (Rrëfimi Belg, neni 7). Ai nuk mund të shpërfilllet, të vihet në dyshim apo të kritikohet, por duhet të pranohet, të besohet dhe të bindet. Kjo është thelbësore për Calvinizmin, sepse Calvinizmi mëson shumë gjëra për të cilat njeriu ankohet duke thënë: “Këto janë fjalë të vështira, kush mund t’i dëgjojë?” Për Calvinizmin, pyetja nuk është: “A do t’i pëlqejnë njerëzit e shekullit të 20-të këto gjëra?” Por: “A thotë kështu Fjala e Perëndisë?”

Kalvinizmi ka si qëllim të shpallë Shkrimet. Predikimi i Shkrimit, si brenda Kishës ashtu edhe jashtë saj, është interesi qendror i Calvinizmit. Është gabim ta konceptosh Calvinizmin si një shkencë teorike dhe të vështirë, e ndjekur nga intelektualë të shkëputur nga realiteti në “kulla fildishi.” Së bashku me të gjithë Reformacionin, ai dëshironte dhe dëshiron ende sot, të predikojë Ungjillin, që është fuqia e Perëndisë për shpëtim për çdo njeri që beson.

Pra, Calvinizmi, mund të shihet me të drejtë si disa doktrina themelore, të ashtuquajturat “pesë pika të Calvinizmit.” Por edhe këtu është e nevojshme një sqarim. Historikisht, është disi e pasaktë që këto doktrina të quhen “Kalvinizëm.” Për këto mësim, nuk kishte dallim mes Luterit dhe Kalvinit. Këta dy reformatorë kryesorë ishin në një mendje në lidhje me doktrinën e paracaktimit, prishjen/shthurjen e plotë të njeriut të rënë dhe drejtësimin vetëm me anë të besimit. Në të vërtetë, pothuajse pa përjashtim, të gjithë Reformatorët përqaftuan atë që ne sot quajmë “Kalvinizëm.” Për më tepër, “pesë pikat e Calvinizmit,” si pesë doktrina të veçanta që e dallojnë Calvinizmin, u formuluan pas vdekjes së Kalvinit. Ato u përcaktuan nga një Sinod i Kishave të Reformuara në Hollandë, në vitet 1618-1619, Sinodi i Dortit, në përgjigje të një sulmi ndaj këtyre pesë doktrinave nga një grup brenda Kishave të Reformuara, të njohur si Remonstrantët apo Arminianët. Ky Sinod i paraqiti, i rrëfeu, i shpjegoi dhe i mbrojti këto pesë të vërteta në Kanonet e Sinodit të Dortit. Por ishte Kalvini ai që i zhvilloi këto të vërteta në mënyrë sistematike dhe të plotë dhe për këtë arsye, ato morën emrin e tij.

Prishja/Shthurja e plotë (*Total depravity*) është një nga pesë pikat e Calvinizmit. Kjo doktrinë mëson se njeriu, çdo njeri, është nga natyra mëkatar dhe i lig, vetëm dhe plotësisht mëkatar dhe i lig. Në njeriun, përveç hirit të Perëndisë në Krishtin, nuk ka asnjë të mirë dhe asnjë aftësi për të mirën. Me “e mirë” nënkuptohet ajo që i pëlqen Perëndisë, domethënë një vepër që buron nga besimi në Jezusin, ka si standard Ligjin e Perëndisë dhe ka si qëllim lavdinë e Perëndisë. Që nga ngjizja dhe lindja, çdo njeri është fajtor përpara Perëndisë dhe meriton dënimin e përjetshëm. Kjo është gjendja e njeriut për shkak të rënies së të gjithë racës njerëzore në Adamin, siç mëson Romakëve 5:12-21: “Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan...”

Jo vetëm që çdo njeri është fajtor që nga lindja, por ai është gjithashtu i korruptuar ose i prishur. Kjo prishje është e plotë. Një aspekt i këtij mjerimi të njeriut është skllavëria, ose robëria, e vullnetit të tij. Vullneti i çdo njeriu, përveç hirit çlirues të Frymës së Krishtit, është i robëruar ndaj Djallit dhe mëkatit. Ai është i robëruar *me dëshirë*, por gjithsesi është rob. Ai nuk është në gjendje të dojë, të dëshirojë apo të zgjedhë Perëndinë, Krishtin, shpëtimin apo të mirën. Nuk është i lirë të zgjedhë të mirën.

Kalvinizmi nuk mëson që Perëndia i detyron njerëzit të mëkatojnë apo se ata mëkatojnë kundër vullnetit të tyre, por që gjendja shpirtërore natyrore e njeriut është e tillë që ai nuk mund të mendojë, të dëshirojë apo të bëjë ndonjë gjë të mirë. Për këtë doktrinë, Luteri dhe Kalvini ishin në pajtim të plotë. Në fakt, Luteri, shkroi një libër të titulluar *Robëria e Vullnetit* (*The Bondage of the Will*), ku ai pohoi se çështja themelore e Reformacionit, ndryshimi bazë midis Protestantizmit të mirëfilltë dhe Katolicizmit Roman, është kjo: A është vullneti i njeriut natyror i lirë apo i lidhur? Calvinizmi e tregon veten si Protestantizmi i pastër përmes rrëfimit të tij lidhur me vullnetin, në Rrëfimin e Besimit të Uestminsterit:

“Njeriu, me rënien e tij në një gjendje mëkati, ka humbur plotësisht çdo aftësi të vullnetit për ndonjë të mirë shpirtërore që shpie në shpëtim; saqë njeriu natyror, që është plotësisht kundër së mirës dhe i vdekur në mëkat, nuk është në gjendje, me forcat e veta, ta kthejë apo ta përgatisë veten për këtë gjë. Kur Perëndia kthen një mëkatar dhe e vendos atë në një gjendje hiri, ai e çliron nga robëria natyrore nën mëkat, dhe, vetëm përmes hirit të tij, e aftëson që ai lirisht të dojë dhe të bëjë atë që është e mirë shpirtërisht...” (*Uestminster, 9:3-4*).

Një tjetër nga pesë pikat e Calvinizmit është e vërteta e shlyerjes së kufizuar (*limited atonement*). Ka çlirim për njerëzit e rënë vetëm në Jezu Krishtin, Birin e përjetshëm të Perëndisë në mishin tonë. Ky çlirim ndodhi në vdekjen e Krishtit në kryq. Vdekja e Tij ishte shlyerje për mëkate, sepse Ai e kënaqi drejtësinë e Perëndisë, duke vuajtur ndëshkimin e zemërimit të Perëndisë në vendin tonë, ne që e meritonim atë zemërim për shkak të mëkateve tona. Vdekja e Jezusit ishte efikase; ajo shpëtoi! Ajo shpëtoi çdo njeri për të cilin Ai vdiq. Ajo e hoqi plotësisht

ndëshkimin për çdo njeri në vend të të cilit Jezusi vdiq. Ai bëri shlyerje për disa, për njerëz të veçantë, jo për të gjithë pa përjashtim. Shlyerja e Tij ishte e kufizuar përsa i përket numrit të njerëzve për të cilët Ai vdiq dhe që i shpëtoi. Ata janë “populli i Tij” (Mateu 1:21); “dele të Tij” (Gjoni 10:15: “Unë jap jetën time për delet”); dhe “të gjithë ata që Ati i ka dhënë Atij” (Gjoni 17:2).

Kalvinizmi nuk mëson që ndonjë njeri, qoftë edhe një person, që kërkon shpëtimin do të refuzohet. Jo, ai mëson se vdekja e Jezusit *shpëtoi, që* ajo ishte efikase dhe që nuk ishte e kotë.

Zoti Jezus, me anë të bindjes së Tij të përsosur dhe me fljimin e vetvetes, të cilin, përmes Frymës së përjetshme, e ofroi një herë për Perëndinë, ka përmbushur plotësisht drejtësinë e Atit të Tij; dhe ka blerë jo vetëm pajtimin, por edhe një trashëgimi të përjetshme në mbretërinë e qiejve, për të gjithë ata që Ati ia ka dhënë Atij. Dhe për të gjithë ata për të cilët Krishti ka blerë shpengimin, Ai me siguri dhe në mënyrë efektive ua aplikon dhe komunikon këtë shpëtim... (*Rrëfimi i Besimit të Uestminsterit, 8:5, 8*)

Hiri i parezistueshëm (*irresistible grace*) ose hiri efikas është pika e tretë nga pesë pikat e Calvinizmit. Kjo doktrinë ka të bëjë me shpëtimin e vërtetë të njerëzve të rënë nga Fryma e Shenjtë, në zbatimin e shpëtimit të përfunduar në kryq. Kjo vepër e shpëtimit është tërësisht vepër e Perëndisë. Ajo ndodh vetëm me anë të hirit. Kjo nënkupton dy gjëra: Së pari, shpëtimi i njeriut nuk është diçka që ndonjë njeri e meriton, ose që e bën veten të denjë për të në çfarëdo mënyre. Së dyti, shpëtimi nuk është një vepër që njeriu e kryen, as tërësisht e as pjesërisht. Njeriu nuk bashkëpunon me Perëndinë për t'i sjellë shpëtimin vetes së vet. Në anën tjetër, të thuash që shpëtimi ndodh vetëm me anë të hirit do të thotë se ai u jepet njerëzve falas nga Perëndia, thjesht për shkak të dashurisë dhe mirësisë së Tij. Gjithashtu, kjo do të thotë se shpëtimi kryhet nga fuqia e Perëndisë, Fryma e Shenjtë. Ai rilind; Ai thërret; Ai jep besim; Ai shenjtëron; Ai përlëvdon. Kjo vepër e shpëtimit dhe fuqia e hirit me të cilën Fryma e Shenjtë kryen këtë vepër janë efikase. Në zbatimin e kësaj vepre, Fryma dhe hiri i Tij nuk e bëjnë shpëtimin e njeriut të mundshëm, por në mënyrë të fuqishme dhe efektive e shpëtojnë atë. Kjo nuk është në rendin e një përpjekjeje nga Perëndia që përfundimisht varet nga njeriu, njeri të cilin Perëndia përpiqet ta shpëtojë dhe që për pasojë mund të dështojë dhe të mos ketë rezultat. Përkundrazi, kjo është në rendin e një vepre krijimi, që sovranisht dhe pa dështim e bën njeriun që Perëndia dëshiron ta shpëtojë një krijesë të re në Jezu Krishtin.

Kalvinizmi nuk mëson që Perëndia i detyron njerëzit, duke bërë titur e kundërshtuar, për të ardhur në qiell. Ai mëson që Perëndia bën të vullnetshëm një njeri që më parë ishte i pavullnetshëm. Në Kanunet e Dortit, besimtari i reformuar e përshkruan veprën shpëtuese të hirit të parezistueshëm kështu:

“...është padyshim një vepër mbinatyrore, jashtëzakonisht e fuqishme, dhe në të njëjtën kohë e këndshme, mahnitëse, misterioze dhe e pashpjegueshme; jo më pak efikase se krijimi, apo ringjallja prej së vdekurish... kështu që të gjithë ata në zemrën e të cilëve Perëndia vepron në këtë mënyrë të mrekullueshme, janë me siguri, në mënyrë të pagabueshme dhe efektive të rilindur dhe besojnë në të vërtetë...” (*Kanonet e Dortit, Libri III/IV:12*)

Doktrina e këmbënguljes së shenjtorëve, ose siç quhet ndonjëherë, "siguria e përjetshme," rrjedh drejtpërdrejt nga e vërteta e hirit të pazezistueshëm. Asnjë person të cilit Perëndia i jep hirin e Frymës së Shenjtë nuk do të humbasë, sepse ky hir dhe kjo Frymë e ruajnë atë deri në shpëtimin e përsosur në ditën e Krishtit.

Kalvinizmi nuk mëson që dikush mund të bëjë ç’të dojë dhe përsëri të shpëtohet, apo që një shenjtor nuk mund të bjerë kurrë në mëkat. Përballë akuzës se doktrina e këmbënguljes nënkupton se njeriu mund të jetojë si të dojë dhe gjithsesi të shkojë në parajsë, Calvinizmi përgjigjet se Fryma e Shenjtë na ruan duke na shenjtëruar, duke forcuar besimin tonë dhe duke na dhënë dhuratën e qëndresës. Sa për “rrëshqitjet e trishtueshme” të të krishterëve, shenjtorët mund, dhe ndonjëherë me të vërtetë bien në mëkat, madje edhe në “mëkate të mëdha dhe të neveritshme,” por Fryma që banon brenda tyre, asnjëherë e tërhequr plotësisht prej tyre, i sjell ata përsëri në pendesë të vërtetë. Calvinizmi u jep të gjithë besimtarëve të vërtetë ngushëllimin e paçmuar të kësaj bindjeje të sigurt:

“...që ata do të mbeten gjithmonë anëtarë të vërtetë dhe të gjallë të kishës; dhe se ata përjetojnë faljen e mëkateve dhe më në fund do të trashëgojnë jetën e përjetshme.” (*Kanonet e Dortit V:9*)

I gjithë ky shpëtim që u përshkrua më sipër e ka burimin e vet në Zgjedhjen e Përjetshme të Perëndisë. E vërteta e zgjedhjes është një tjetër nga doktrinat dalluese të Calvinizmit. Perëndia, që nga përjetësia, ka zgjedhur në Krishtin disa nga raca njerëzore e rënë, një numër të caktuar personash, për shpëtim. Kjo zgjedhje ishte pa kushte, me hir dhe e lirë. Ajo nuk u bazua në asgjë të paraparë të zgjedhurit. Përgjashtimi është i nënkuptuar. Perëndia nuk zgjodhi të gjithë njerëzit. Në dekretin e Tij të përjetshëm, Ai anashkaloi disa. Nuk ka ndonjë ndryshim thelbësor nëse dikush e sheh përjashtimin si anashkalim të disa njerëzve nga ana e Perëndisë në dekretin e Tij të zgjedhjes që në përjetësi (gjë që, në fakt, është një vendim hyjnor për fatin e tyre të përjetshëm), apo nëse e sheh atë si një dekret pozitiv që disa njerëz të humbasin në mëkat, mosbesimin dhe mosbindjen e tyre. Zgjedhja dhe anashkalimi përbëjnë paracaktimin, doktrinën që mëson se Perëndia ka përcaktuar fatin e çdo njeriu që nga përjetësia. Kjo e vërtetë shihet me të drejtë, si shenja dalluese e Calvinizmit. Në vetë zemrën e Kishës së Reformuar është zgjedhja,

zgjedhja e hirit e Perëndisë për ne mëkatarët, fajtorë dhe të prishur, të denjë vetëm për dënim, por të shpëtuar me anë të hirit.

Zgjedhja është burimi i gjithë shpëtimit! Si e tillë, ajo është prova përfundimtare, vendimtare dhe bindëse se shpëtimi është nëpërmjet hirit, se shpëtimi nuk varet nga njeriu, por nga Perëndia; se shpëtimi nuk është ide e njeriut, por e Perëndisë; se shpëtimi nuk është vepër e njeriut, por vepër e Perëndisë; se shpëtimi nuk vjen si pasojë e një vendimi të njeriut për Perëndinë, por si pasojë e vendimit të përjetshëm të Perëndisë për njeriun.

Kështu e shihte vetë Kalvini paracaktimin — si dëshminë përfundimtare, përmbyllëse dhe të pakundërshtueshme të shpëtimit me anë të hirit dhe si garanci e tij. Për këtë arsye, në botimin përfundimtar të veprës së tij “Institucionet e Fesë së Krishterë” (1559), Kalvini e trajtoi temën e paracaktimit në fund të Librit III, pas trajtimit të shpengimit në Krishtin dhe zbatimit të atij shpëtimi nga Fryma e Shenjtë. Kalvini shkruan:

“Ne kurrë nuk do të ndiejmë bindjen e duhur se shpëtimi ynë buron nga mëshira e lirë e Perëndisë si burimi i tij, derisa të jemi bërë të njohur me zgjedhjen e Tij të përjetshme, ku hiri i Perëndisë ndriçohet më tepër nga kontrasti — domethënë, që Ai nuk i pranon të gjithë pa dallim në shpresën e shpëtimit, por u jep disa atë që ua mohon të tjerëve.”

(Institucionet, 3.21.1)

Ky është Calvinizmi!

Ky është Ungjilli!

Ungjilli shpall mjerimin e njeriut si prishje të plotë (total depravity), përfshirë edhe robërinë e vullnetit të tij. Efesianëve 2:1 diagnostikon gjendjen shpirtërore të mëkatarit përpara gjallërimit nga Fryma e Krishtit, kështu: “Ai ju dha jetë edhe juve, që ishit të vdekur në faje dhe në mëkate.” Duke qenë i vdekur shpirtërisht, mëkatarin është i privuar nga çdo e mirë, i paaftë për çdo të mirë dhe nuk ka as fuqinë, as dëshirën për të ndryshuar këtë gjendje. Ai është i pafuqishëm dhe gjendja e tij është e pashpresë — siç është vdekja vetë. Romakëve 8:7-8 jep të njëjtin gjykim mbi njeriun e rënë: “Në fakt mendja e kontrolluar nga mishi është armiqësi kundër Perëndisë, sepse nuk i nënshtrohet ligjit të Perëndisë dhe as nuk mundet. Prandaj ata që janë në mish nuk mund t'i pëlqejnë Perëndisë.” “Mendja e mishit” është natyra njerëzore siç është nga lindja. Gjendja e saj është e tillë që nuk është në gjendje t'i nënshtrohet ligjit të Perëndisë. Ata që “janë në mish” janë ata që nuk janë rilindur nga Fryma e Krishtit. Ata që janë jashtë Krishtit. Gjendja e tyre shpirtërore është e tillë që ata janë të paaftë që t'i pëlqejnë Perëndinë. Gjithçka që ata janë në gjendje të bëjnë është mëkat. Që një mëkatar të dojë dhe të bëjë sipas kënaqësisë së Perëndisë, vetë Perëndia duhet të veprojë në të, duke i dhënë dëshirën dhe veprimin përmes Frymës së Jezus Krishtit (Filipianëve 2:13).

Ungjilli shpall vdekjen e Krishtit si një vdekje që në mënyrë efektive shpengon disa njerëz dhe jo si një vdekje që vetëm e bën të mundur shpëtimin për të gjithë. Shkrimi i Shenjtë mëson shpengimin e kufizuar (limited atonement). Vetë Jezusi e mësoi këtë për vetë vdekjen e Tij te Gjoni 10:15: “... dhe unë jap jetën time për delet.” Dhe pak më tej në të njëjtin kapitull, Zoti e thotë qartë që disa njerëz nuk janë pjesë e “deleve”: “Por ju nuk besoni, sepse nuk jeni nga delet e mia, sikurse ju thashë” (v. 26). Ai vdiq për disa njerëz, “delet”, në dallim me të tjerët, të cilët nuk janë nga delet e Tij. Jezusi e përshkroi vdekjen e Tij në mënyrë të ngjashme edhe te Mateu 20:28: “...Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin [greqisht: 'në vend të'] e shumë vetëve.” Pika e rëndësishme nuk është aq shumë fakti që Ai i quajti ata për të cilët vdiq “shumë” dhe jo “të gjithë,” por fakti që Ai e përshkroi vdekjen e Tij si shpërblimin e dhënë në vend të të tjerëve. Duke vdekur, Ai pagoi çmimin e shpërblësës përpara Perëndisë në emër të shumë mëkatarëve. Ai e bëri këtë duke zënë vendin e tyre, duke dhënë jetën e vet aty ku e tyrja ishte e humbur. Efekti i kësaj vdekjeje është që për cilindo që Ai vdiq çlirohet nga mëkati, vdekja dhe ferri. Asnjë prej atyre për të cilët Ai vdiq nuk do të humbasë. Asnjëri nuk mund të humbasë, sepse shpërblesa është paguar. Ky Ungjilli (dhe nuk ka tjetër) u shpall që më parë nga profeti ungjillizues, Isaia, në kapitullin 53 — Krishti që vuante i mbart paudhësitë e popullit të Perëndisë duke u goditur prej Tij si zëvendësues i tyre.

Ungjilli shpall një hir të parezistueshëm, si fuqinë që shpëton mëkatarët e zgjedhur. Nuk mund të jetë ndryshe, nëse mëkatarit është “i vdekur në shkeljet dhe në mëkatet e tij”. Pasi e mëson këtë te Efesianëve 2:1, apostulli vazhdon të mësojë hirin e parezistueshëm në vargjet 4-5: “Por Perëndia, që është i pasur në mëshirë, për shkak të dashurisë së tij të madhe me të cilën na deshi, edhe atëherë kur ishim të vdekur në faje, na dha jetë me Krishtin (ju jeni të shpëtuar me anë të hirit).” Në çdo rast, shpëtimi i mëkatarit është ngjallja e tij prej së vdekurish nga Perëndia, e krahasueshme me mrekullitë e Jezusit në ringjalljen e të vdekurve fizikisht. Tani, dy gjëra janë të vërteta për ringjalljen: Është vepra e vetëm Perëndisë, në të cilën i ringjalluri nuk bashkëpunon fare. Dhe është efektive — Perëndia asnjëherë nuk dështon të ringjallë ata që Ai ka vendosur t'i ringjallë. Në vargun 10 të këtij kapitulli, Pali e krahason veprën me të cilën u shpëtua me veprën e krijimit, duke e bërë të qartë se kjo është vepra ekskluzive e Perëndisë Krijues dhe aspak vepër e krijesës së krijuar: “Sepse ne jemi vepra e tij, të krijuar në Krishtin Jezus për vepra të mira...” Jezusi e shpjegoi shpëtimin si një veprim tërheqës sovran nga Perëndia i Plotfuqishëm, te Gjoni 6:44: “Askush nuk mund të vijë tek unë, nëse Ati që më ka dërguar nuk e tërheq.”

Ungjilli shpall që shenjtorët do të qëndrojnë deri në fund (perseverance of the saints). Jezusi tha: “Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin; dhe unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora ime. Ati im, që m'i dha, është më i madh se të gjithë; dhe askush nuk mund t'i rrëmbejë nga dora e Atit

tim. Unë dhe Ati jemi një". (Gjoni 10:27-30) Jezusi u jep jetë të përjetshme çdo deleje të Tij. Dhe asnjë prej tyre nuk do të humbasë ndonjëherë. Është e pamundur që ndokush ta "rrëmbejë një shenjtor nga dora e Perëndisë", që do të thotë, të bëjë një fëmijë të rilindur të bjerë në humbje të përjetshme. Arsyeja nuk është forca e shenjtorëve, por fuqia e hirit të Perëndisë ("Ati im ... është më i madh se të gjithë"). Këto fjalë të Jezusit e bëjnë të qartë që ngushëllimi i doktrinės së qëndrueshmërisë së shenjtorëve varet nga zgjedhja dhe hiri i parezistueshëm. Shenjtorët qëndrojnë, sepse *Ati ua dha Jezusit*, dhe sepse *Jezusi u jep* (jo përpiqet t'ua japë, por ua jep) jetën e përjetshme.

Si burimi dhe themeli i shpëtimit, Ungjilli shpall Zgjedhjen Hyjnore. Kjo e vërtetë është e dukshme në vetë faqet e gjithë Biblës së Dhiatës së Vjetër. Perëndia zgjodhi Izraelin për shpëtim, duke refuzuar kombet e tjera. Ndërmjetësi i besëlidhjes së vjetër i thotë Izraelit: "...Perëndia yt; Zoti, Perëndia yt, të ka zgjedhur për të qenë thesari i tij i veçantë midis tërë popujve që ndodhen mbi faqen e dheut. Zoti nuk e ka vënë dashurinë e tij mbi ju, as nuk ju ka zgjedhur, sepse nuk ishit më të shumtë nga asnjë popull tjetër; ju ishit në fakt më i vogli i të gjithë popujve; por sepse Zoti ju do..." (Ligji i Ripërtërirë 7:6-8)

Në harmoni të përsosur me këtë të vërtetë të dukshme të besëlidhjes së vjetër, ndërmjetësi i besëlidhjes së re e lidh çdo aspekt të shpëtimit të Tij me zgjedhjen hyjnore. Vdekja e Tij që jep jetë buron nga zgjedhja: "Që t'u japë jetë të përjetshme të gjithë atyre që ti ia ke dhënë." (Gjoni 17:2) Dhembshuria e Tij priftërore dhe lutja ndërmjetësuese janë të drejtuara nga zgjedhja: "Unë lutem për ta, nuk lutem për botën, po për ata që më ke dhënë, sepse janë të tutë." (Gjoni 17:9) Zbulesa e Tij shpëtuese e së vërtetës për njerëzit varet nga zgjedhja: "Unë ia kam dëftuar emrin tënd njerëzve që ti m'i ke dhënë nga bota." (Gjoni 17:6) Ardhja e njerëzve në besim të vërtetë është vepër e zgjedhjes: "Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë." (Gjoni 6:37) Ruajtja e tyre në besim dhe ringjallja në lavdi janë për shkak të zgjedhjes: "...që unë të mos humbas asgjë nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t'i ringjall në ditën e fundit." (Gjoni 6:39)

Zgjedhja zë vend qendror edhe në Ungjillin e predikuar nga apostujt. Ajo është shkak i shpëtimit i çdo të shpëtuar, dhe burimi i çdo bekimi të shpëtimit: "Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht... na ka bekuar me çdo bekim shpirtëror... sikurse na zgjodhi në të përpara se të themelohej bota." (Efesianëve 1:3-4) Mbi paracaktimin e përjetshëm, u formua zinxhiri i artë (dhe i pathyeshëm) i shpëtimit: "Dhe ata që ai i paracaktoi edhe i thirri; dhe ata që i thirri edhe i drejtësoi; dhe ata që i drejtësoi, ata edhe i përlëvdoi." (Romakëve 8:30) I gjithë lumi i mëshirës së Perëndisë në Jezusin buron nga vullneti i Tij i zgjedhjes dhe sovraniteti hirplotë i këtij vullneti shfaqet edhe në këtë: Perëndia ngurtëson disa njerëz, sipas dekretit të Tij të përjetshëm të refuzimit: "Kështu ai ka mëshirë për atë që do dhe e ngurtëson atë që do" (Romakëve 9:18)

Nuk mund të injorohen këto doktrina, të quajtura "Kalvinizëm". Nëse ato nuk predikohen dhe nuk pranohen, ato mohohen. Çdo predikues, çdo Kishë, çdo anëtar i çdo Kise duhet të marrë

një qëndrim lidhur me to dhe merr një qëndrim. Është e pamundur të mos ndodhë kështu. Sepse ato janë të shkruara qartë në faqet e Shkrimit, si elemente thelbësore të Ungjillit. Kushdo që hedh poshtë Calvinizmin, pranon alternativën e vetme ndaj Calvinizmit, një sistem doktrinas që është kundër Calvinizmit në çdo pikë.

A hedh një njeri poshtë prishjen/shthurjen e plotë? Atëherë ai beson se njeriu i rënë, natyror, ende ruan diçka të mirë dhe disa aftësi për të mirë, veçanërisht një vullnet që mund të marrë një vendim për Krishtin; që njeriu jashtë Krishtit nuk është i vdekur në mëkatet, por thjesht i sëmurë, që do të thotë, jo i vdekur, por i gjallë.

A hedh një njeri poshtë shlyerjen e kufizuar? Atëherë ai beson që Jezusi vdiq për çdo njeri pa përjashtim. Për shkak se si Shkrimi ashtu edhe faktet e vështira të jetës na mësojnë se disa njerëz humbasin në ferr, ky mbrojtës i shlyerjes universale beson se vdekja e Jezusit nuk ka bërë aspak pajtim për mëkatet, por thjesht e bëri shlyerjen të mundshme; që kryqi nuk ishte pagesa shlyese në vend të çdo njeriu për të cilin Krishti vdiq, por thjesht një shembull dashurie; që vuajtjet e Birit të Perëndisë nuk kanë plotësuar efektivisht drejtësinë e Perëndisë duke mbartur mëkatet, por thjesht ...? Çfarë bëri? Ndonjë gjë? Dhe nëse jo, ishte ai vërtet Biri i përjetshëm i Perëndisë në mish?

A hedh një njeri poshtë hirin e parezistueshëm? Atëherë ai beson që thirrja e Perëndisë për shpëtim dhe hiri i Frymës së Shenjtë varen nga pranimi i mëkatarit përmes ushtrimit të “vullnetit të tij të lirë,” në mënyrë që hiri i Perëndisë mund të mposhtet dhe të dështojë. Për më tepër, ai beson se, sa herë që një mëkatar vjen tek Jezusi me besim të vërtetë dhe merr shpëtimin, kjo nuk është për shkak të hirit të Perëndisë, por për shkak të vullnetit të mirë të mëkatarit.

A hedh një njeri poshtë këmbënguljen e shenjtoreve? Atëherë ai beson se çdo besimtar mund të bjerë dhe të shkatërrohet në çdo moment, duke përfshirë edhe veten.

A hedh një njeri poshtë paracaktimin? Atëherë ai beson se burimi dhe themeli përfundimtar i shpëtimit është zgjedhja, vendimi dhe vullneti i njeriut.

Në fund, ekzistojnë dy dhe vetëm dy, besime të mundshme. Njëri mban që gjithë njerëzimi është në vdekje; që Perëndia në hirin e tij të lirë dhe sovran përjetësisht zgjodhi disa; që Perëndia e dha Krishtin të vdesë për ata që ai zgjodhi; që Fryma e Shenjtë i ringjall ata dhe i thërret në besim në mënyrë efektive; dhe që Fryma i ruan këta mëkatarë të zgjedhur, të shpenguar dhe të rilindur për në lavdinë e përjetshme. Ky është Calvinizmi.

Besimi tjetër mban që njeriu i rënë ruan disa aftësi shpirtërore për të mirë, ca jetë; që zgjedhja e Perëndisë për njerëzit varet nga ushtrimi i aftësisë për të mirë që është në ata; që vdekja e Krishtit varet nga ajo e mirë në njeriun; dhe që arritja e lavdisë përfundimtare varet nga ajo e mirë në njeriun. Ky është armiku i Calvinizmit. Ky është armiku i Ungjillit! Sepse Calvinizmi shpall

shpëtimin me anë të hirit; besimi tjetër predikon shpëtimin me anë të vullnetit, veprat dhe vlerën e njeriut.

Kalvinizmi është Ungjilli! Ungjilli i Perëndisë është mesazhi i një shpëtimi plotësisht me anë të hirit. Kjo nuk do të thotë që Calvinizmi nuk është ofendues. Përkundrazi! Vetë Kalvini vuri re, që në kohën e tij, se e vërteta që ai mësonte ishte ofenduese, veçanërisht në lidhje me prishjen e plotë të njeriut:

“Nuk jam i pavetëdijshëm se sa më bindëse duket pikëpamja që na fton të mendojmë për cilësitë tona të mira, sesa të përballemi me atë që duhet të na mbushë me turp — varfërinë dhe turpërimin tonë të mjerueshëm. Nuk ka asgjë më të pranueshme për mendjen njerëzore sesa lajkatimi... nëse shpallet një fjalim që lëvdon krenarinë që buron natyrshëm nga thellësia e zemrës së njeriut, asgjë nuk duket më e këndshme. Kështu, në çdo epokë, ai që është më i zellshëm në madhërimin e përsosmërisë së natyrës njerëzore, pritet me duartrokitjet më të forta. (Institutet 2.1.2)

Por ofendimi i Calvinizmit ndaj njerëzve nuk është asgjë tjetër veçse ofendimi i kryqit të Krishtit. Te Galatasve 5:11, Pali flet për “ofendimin e kryqit,” një ofendim që pushon vetëm në predikimin e një herezie që mohon kryqin. Kryqi i Krishtit, që është vetë zemra e Ungjillit, nuk është i pëlqyeshëm nga njeriu, apo i pranueshëm për të. “Por ne predikojmë Krishtin të kryqëzuar, skandal për Judenjtë dhe marrëzi për Grekët.” (1 Korintasve 1:23). Kryqi, si kryqi i Birit të përjetshëm të Perëndisë në mishin tonë, tregon shkallën e mjerimit të njeriut të rënë. Ai mund të shpëtohet vetëm nga vdekja e Birit të Perëndisë. Fjalët përfundimisht dështojnë të shprehin si duhet madhësinë e mjerimit të mëkatarit, që nxirret nga kryqi: krejtësisht i humbur, krejtësisht i rrënuar, plotësisht i prishur. Kryqi tregon që shpëtimi është i Perëndisë, plotësisht nga hiri hyjnor, dhe aspak nga njeriu. Si kryqi i Princit të jetës, kryqi ka fuqi për të shpëtuar. Asgjë dhe askush nuk mund ta anulojë apo ta mposhtë gjakun dhe Shpirtin e Krishtit të kryqëzuar. Ungjilli i kryqit është ky mesazh: “Kështu, pra, kjo nuk varet as prej atij që do, as prej atij që vrapon, por nga Perëndia që shfaq mëshirë.” (Romakëve 9:16).

Vetëm sepse ky është mesazhi i Calvinizmit, Calvinizmi është ofendues për njerëzit. Është ofendues për njeriun krenar të dëgjojë që ai është shpirtërisht i vdekur, plotësisht pa asgjë që është e pëlqyeshme nga Perëndia, tërësisht i paaftë për të shpëtuar veten, asgjë më shumë se një fëmijë i zemërimit. Por ky është gjykimi që i është dhënë atij në Calvinizëm—dhe në Ungjill. Është ofenduese për njeriun krenar të dëgjojë që shpëtimi është ekskluzivisht dhuratë e lirë e Perëndisë dhe punë sovranë e hirshme. Por kjo është ajo që Calvinizmi dhe Ungjilli shpallin.

Vetëm për shkak të kësaj, Calvinizmi është lajm i mirë! Është Ungjilli, lajme të gëzuara! Si mesazhi i hirit, ai na ngushëllon ne dhe të gjithë ata që, përmes hirit të Frymës, besojnë në

Krishtin. Vetëm ky mesazh ofron shpresë për njerëzit e humbur, mëkatarë dhe të pa shpresë. Ka shpëtim, vetëm sepse shpëtimi është hir.

Mbrojtja e Calvinizmit është thjesht një çështje e mbrojtjes së Ungjillit. Për këtë arsye, ne nuk e mbrojmë atë në mënyrë apologjetike, ose mbrojtëse, ose edhe sikur fatet e tij të ishin të dyshimta, të varura nga mbrojtja jonë. Si e vërteta e Perëndisë, Calvinizmi qëndron dhe do të qëndrojë, fitues dhe i pamposhtur. Perëndia vetë e mban atë; dhe Perëndia vetë e dërgon atë në një rrugë të parezistueshme të pushtimit në të gjithë botën.

Kalvinizmi është Ungjilli për çdo periudhë. Është e vërteta për të cilën dhe me të cilën ndodhi Reformimi i Kishës së Krishtit Jezus në shekullin e 16-të. Ungjilli nuk ka ndryshuar që atëherë. Jezu Krishti në të vërtetën e Tij është i njëjti dje dhe sot dhe përjetë. Por e vërteta e Ungjillit është kryesisht e humbur dhe e varrosur në Kishat Protestante në kohën tonë, duke përfshirë shumë nga ata që krenohen që janë “fundamentalistë” dhe “ungjillorë.” Ungjilli është shtrembëruar nga një mesazh që, në thelb, është i njëjtë me atë kundër të cilit luftoi Reformacioni — dhe që, nga ana e tij, e kundërshtoi ashpër Reformacionin. Në ato ditë, Roma shpallte një shpëtim që duhej fituar përmes veprave të njeriut, ashtu siç predikon ende edhe sot. Roma mësonte që njerëzit janë të drejtë përpara Perëndisë, pjesërisht, për shkak të veprave të tyre, ashtu siç mëson ende edhe sot. Në kohën tonë, Kishat Protestante mësojnë dhe predikojnë që shpëtimi varet nga vetë vullneti i njeriut. Ato shpallin që mëkatori duhet ta arrijë shpëtimin e tij përmes dëshirës dhe përpjekjes së vet. Ky “ungjill” i një pjese të madhe të Protestantizmit dhe “ungjilli” i Romës janë një dhe i njëjti. Në thelb, nuk ka asnjë ndryshim midis tyre. Kjo është arsyeja pse shumë Kisha Protestante, predikues, ungjilltarë dhe njerëz të thjeshtë e shohin të mundur të bashkëpunojnë ngushtë me Kishën Katolike Romane, veçanërisht në veprën e ungjillëzimit; dhe kjo është arsyeja pse një ribashkim i madh me Romën nga shumë protestantë është duke u përgatitur. Roma thotë: “Shpëtimi varet nga veprat e njeriut”; protestantizmi modern thotë: “Shpëtimi varet nga dëshira e njeriut.” Të dyja thonë të njëjtën gjë: “Shpëtimi varet nga njeriu.” Apostulli i përmbledh të dyja këto variante të së njëjtës doktrinë të gabuar te Romakëve 9:16 dhe i dënon ato: “Kështu, pra, kjo nuk varet as prej atij që do, as prej atij që vrapon, por nga Perëndia që shfaq mëshirë.”

Pasi i ka dënuar këto herezi, Pali shpall që burimi i shpëtimit tonë është Perëndia që shfaq mëshirë — *vetëm* Perëndisë që shfaq mëshirë. Ai shpall që shpëtimi varet nga Perëndia që shfaq mëshirë — *vetëm* nga Perëndia që shfaq mëshirë. Ky është mesazhi i Calvinizmit; dhe pikërisht për këtë arsye, mbrojtja jonë e Calvinizmit është një mbrojtje e guximshme, pa kompromis dhe pa turp. Ne themi për Calvinizmin atë që dikur B. B. Warfield tha për të: “E ardhmja e Krishterimit, ashtu si edhe e kaluara e tij, qëndron në duart e tij.”

Ne hedhim poshtë akuzat e rreme që bëhen kundër Calvinizmit dhe karikaturat që janë bërë për të. Njerëzit thonë për Calvinizmin se është shkatërrues i veprave të mira dhe i ligjit të Perëndisë

dhe se ai prodhon të krishterë të pakujdesshëm. Njerëzit thonë se ai shkatërron zellin për predikim dhe misionë. Njerëzit thonë se ai është frikësues për ndërgjegjet e dobëta, se është i ftohtë dhe i ashpër, dhe se Calvinistët janë gjithë mendje e pa zemër. Këto janë akuza të vjetra, të mplakura nga koha. Do t'i gjeni, pothuajse fjalë për fjalë, të bëra kundër apostullit Pal dhe Ungjillit që ai predikoi (shih Romakëve 3:8, 31; 6:1 e tutje; 9:19 e tutje).

Ah, sikur njerëzit të mos ishin aq të gatshëm për të pranuar karikaturën e Calvinizmit të shpikur nga armiqtë e tij, por të lejonin Calvinizmin të fliste vetë, përmes rrëfimeve të tij. Lexoni *Katekizmin e Hajdelbergut* apo *Katekizmat e Uestminsterit* dhe shihni vetë nëse Calvinizmi është i ashpër, i ftohtë dhe mizor, apo nëse është i ngrohtë dhe ngushëllues. Lexoni *Rrëfimin Belg të Besimit* apo *Rrëfimin e Besimit të Uestminsterit* dhe shihni nëse Calvinizmi merret lehtëazi me ligjin e Perëndisë dhe veprat e mira të njeriut të krishterë, apo nëse ai dridhet përpara ligjit, thekson shenjtërimin dhe ngul këmbë në domosdoshmërinë e veprave të mira. Lexoni *Kanonet e Dortit*, besoren e Reformuar që është e pakrahasueshme në shprehjen e paracaktimit dhe në mbrojtjen e shpëtimit vetëm prej hirit dhe shihni nëse Calvinizmi pret nervin e predikimit të gjallë të Ungjillit, përfshirë edhe thirrjen serioze të Ungjillit për të gjithë ata që janë nën predikim. Shikoni gjithashtu butësinë e Besimit të Reformuar ndaj mëkatarëve pendues dhe kujdesin e thellë baritor për ndërgjegjet e munduara.

Në të njëjtën kohë, ne, njerëzit dhe kishat e Reformuara, duhet të hedhim poshtë karikaturat e Calvinizmit me jetën dhe veprat tona. Edhe kjo bën pjesë në një “mbrojtje të Calvinizmit.” Bëjmë mirë t'i kushtojmë vëmendje vetes, ashtu si edhe doktrinës sonë. A jemi të zellshëm për vepra të mira? A jemi të gatshëm t'ja predikojmë Ungjillin çdo krijese dhe t'i japim përgjigje çdo njeriu që na kërkon një arsye për shpresën që kemi në ne? A shfaqemi si shenjtore të gëzuar, plot shpresë dhe të sigurt? Këtë do ta bëjmë, me hirin e Perëndisë, nëse jetojmë nga e vërteta e Calvinizmit, që është vetë Ungjilli.

Ne kemi një motiv të fuqishëm për të mbrojtur Calvinizmin. Së pari, pasi që është Ungjilli, ai është e vetmja shpresë për njerëzit mëkatarë; e vetmja fuqi e Perëndisë për shpëtim; e vetmja mënyrë për mbledhjen dhe ruajtjen e Kishës.

Edhe më bindëse është që Calvinizmi përlëvdon Perëndinë. Lavdia e Perëndisë është zemra rrahëse e Calvinizmit, dhe zemra e çdo kalvinisti. Armiqtë e Kalvinit gjithmonë e kanë parë këtë dhe janë tallur me atë si “njeriu i dehur nga Perëndia.” Calvinizmi jep përgjigjen madhështore për pyetjen: “Cili është qëllimi më i lartë i njeriut? Qëllimi më i lartë i njeriut është të lavdërojë Perëndinë dhe të gëzohet në Të përjetë” (Katekizmi i Shkurtër i Uestminsterit, P. & P. 1). Por lavdia e Perëndisë është qëllimi i Ungjillit, domethënë qëllimi i vetë Perëndisë përmes Ungjillit: “... për lëvdimin e lavdisë së hirit të tij” (Efesianëve 1:6). Lavdinë e tij Ai nuk do ia japë një tjetri (Isaia 42:8). “Sepse prej tij, nëpërmjet tij dhe për të janë të gjitha gjërat”. Atij, pra, i qoftë lavdia përjetë (Romakëve 11:36).

Translated from: <https://cprc.co.uk/pamphlets2/defenseofcalvinism/>